

בס"ד ❖ שב"ק פרשת כי תבוא ❖ כל אלול התשס"ח ❖ גיליון מספר 211 ❖ שנה רביעית
 יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ מרכז תורני ללימוד פנימיות התורה והחסידות
 לאורו של כ"ק האדמו"ר מקומרנא רבי שלום ספרין זצוק"ל

מאורות שלום

העלון השבועי שלך

❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו ❖ כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net>
 כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

נר ה' נשמת אדם
 העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
 ולעילוי נשמת מירה בת אביגדור ז"ל
 ת.נ.צ.ב.ה

מאורות הפרשה - הנקודה הפנימית

בפרשתנו נאמר בענין הברכות "יקימך ה' לו לעם קדוש כאשר נשבע לך וגוי (כח, ט), ואצל הקללות, לא נמצא היפך ברכה זו שלא יהיו ח"ו עם קדוש, שכל הברכות שבפרשה זו מפורשות שם להיפך ח"ו.

ונראה משום ש"עם קדוש" הכוונה הוא על הנקודה הפנימית של כל אחד מישראל אפילו הוא ח"ו בדיוטא תחתונה, בכל זאת יש בו חלק שאינו נפגם בשום אופן, כמבואר בתניא, שאפילו הפחותים מישראל ימסרו עצמם על קידוש ה', לבלתי עבוד ח"ו עבודה זרה ולא ימירו את דתם משום דאז מתעוררת בקרבם הנקודה הפנימית של ישראל.

וכן אמרו צדיקים על הפסוק (תהלים לז) "ועוד מעט ואין רשע" שלכל אחד מישראל יש בו מעט שאינו בבחינת רשע. לכן לא שייך לומר ההיפך מברכה זו של "עם קדוש", שהיא מציאות אמיתית, שנשאת תמיד בחינה זו של עם קדוש. וזה הענין שאמרה תורה (יתרו יט, ו) "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש", השוותה תורה ענין של "גוי קדוש" למלכות וכחונה.

כמו שמלכות וכחונה עובר בירושה מדור לדור, כמו כן ענין של "גוי קדוש" עובר בירושה מדור לדור, וזהו ענין של פנימיות קדושת ישראל. וזה הוא שכתב הרמב"ן כאן שנאמר "כאשר נשבע לך", הכוונה על שבועת הברית אשר כרת עמהם בהר סיני על כל הדברים האלו, כי שם נאמר "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש" הרי שהשוה ענין של "גוי קדוש" האמור בהר סיני לברכה של "עם קדוש"

ואמר האדמו"ר כי מה שאמר הפסוק "יקימך" הוא הנותן סימן ומודעה רבה לאורייתא, כי יקימך ה' אלקיך הוא רק בעבור שהאדם מרגיש בנפשו על דרך האמת, שהוא מך, עני ושפל רוח, בודאי יש מקום שיבוא השי"ת ויסייעו, אלקי נצור לשוני מרע", לא רק כלפי אחרים אלא כלפי עצמי, שלא אשים עצמי גאה ומתגאה, ובעל פניות שאינם לשם שמים, אלא מרחיקים הם את האדם מתכליתו.

והנקודה הפנימית היא הנרמזת באות "י" שיש בכל יהודי, היינו שמקטין עצמו וכפי שהיה ביום לידתו קטן בגופו ובמוחין שלו, כך שבא ליפטר מהבלי העוה"ז לחיי הנצח הרי הוא באותה בחינה של אות "י", וכנאמר "שלא נהנתי מהעולם הזה כללי", וגם מה שפעלתי במציאות באכילה ושתייה ושאר הגשמי היו לשם שמים.

זו ההבטחה "יקימך ה' אלקיך לו לעם קדוש", "קדוש יאמר לו", והייתם קדושים אני הוי"ה."

מאורות פני זקן למהרי"א

עשיתי ככל אשר צויתני – שהשמחה וטוב לבב מרוב כל, שאדם עושה המצוה בדביקות וחיות ושפע אור על המשכיל היורד ומחיה כל בחינות השכלה של הנפש. אין בערך כל עולם הזה נועם ותענוג זה ממש ממש טועם מאור עולם הבא בזה העולם. הרי מצוה אחת שעושה שקול כל המצוות, וזהו "עשיתי ככל אשר צויתני", שמחתי ושמחתי כל העולמות משמחת ואור וחיות שפע המצות. ובזה עשיתי ככל אשר צויתני כל תורה כולה את עמך ישראל, הברכה שלהם הם שיתרבה בנים ובנות ממענה אלחי קדם דעת עליון.

מאורות אוצר החיים למהרי"א מקורמא

וענית ואמרת לפני ה' אלקיך ארמי אבד אבי וירד מצרימה - משורשי המצוה נתבאר במצות בכורים צ"א, שהם הנשמות והניצוצין שנתבררין בזכות תלמידי חכמים וצדיקים וכהנים עובדי השם. שמביאין להם דורות והם מעלין כל אשר לבעל הבית הזה לשורשן הטוב לשמים. אף שהוא אין בו דעת כל כך היאך לברר ולהעלות על ידי דורות ובכורים והעלו כל אשר לו, עבדים ושפחות ובחמה טמאה, והם נכסי כהן

מאורות הסיפור החסידי – חינוך מתוך מחשבה

בזמנו של ה"חפץ חיים" זצ"ל נתפס תלמיד אחד שהיה מעשן בשבת בסתר, ונעשה מזה רעש גדול כיון שלא היה מצוי כלל שיהודי יעז לחלל שבת. באו לה"חפץ חיים" ושאלוהו מה לעשות עם הבחור, האם לסלקו מהישיבה או להשאירו.

הזמין ה"חפץ חיים" את הבחור לחדרו ודיבר עמו כעשר דקות, והבחור יצא מחדרו של הרב כשהוא בוכה ומתחרט. איש לא ידע מה היה תוכן השיחה של ה"חפץ חיים" עם הבחור, והענין נשאר סתום זמן רב.

לאחר שנים סיפר אחד הרבנים החשובים את המעשה בפני קהל, ובסיום דבריו אמר: "חבל מאוד שלא שאלנו את הבחור מה אמר לו ה"חפץ חיים", כדי שנלמד מזה כיצד לעזור לבחורים". בתום הדרשה, התפזר הקהל איש איש למקומו, מלבד יהודי מבוגר שנשאר באולם כשראשו מורכן על כסא.

ניגש הרב להקיצו כי חשב שהוא ישן, אך גילה להפתעתו שהיהודי התעלף. מיד שפך עליו מים וטיפל בו עד ששבה רוחו אליו.

הרב שאל את האיש מדוע התעלף, שמא איננו חש בטוב, אך האיש השיב שהרב גרם לו להתעלף כאשר סיפר בדרשתו על הבחור שהיה אצל ה"חפץ חיים".

תמה הרב ושאלו מה קשר הסיפור אליו? השיב לו האיש, שהוא בעצמו היה הבחור שהרב סיפר עליו. הרב שהתרגש מאוד התחנן בפני האיש שיספר לו מה באמת אמר לו ה"חפץ חיים", וכיצד הצליח להשפיע עליו. ענה האיש ואמר: כשנכנסתי אל ה"חפץ חיים", הוא לקח את ידי והחזיק בה בחמימות בשתי ידיו, הסתכל בתוך עיני במבט של חמלה ואהבה רבה, והתחיל לבכות ולומר: אוי שבת קודש! אוי שבת! כך בכה ה"חפץ חיים" במשך עשר דקות.

באותם רגעים רעדתי וחשתי בזרם של קדושה שעובר בתוך גופי, פרצתי בבכי והתחרטתי מעומק הלב על מה שעשיתי וקיבלתי על עצמי תשובה שלמה עד היום הזה.

לכן כשסיפרת את המעשה התרגשתי מאוד, כי נזכרתי במעמד המרגש עם ה"חפץ חיים", ולכן התעלפתי. נעימות נצח (ח"ב) להרה"ג רבי יעקב שכנזי שליט"א – מובא ב"מושל ברוחו"